

Pe o stradă veche și îngustă, cu pavajul crăpat și case strâmbe de o parte și de alta, se află un magazin neobișnuit. Deasupra vitrinei prăfuite, pe o firmă din fier forjat scrie „Magazinul cu emoții”. Proprietarul acestui magazin este domnul Rădeplânge. El nu este nici foarte tânăr, dar nu e nici foarte bătrân. Anii par să alunece peste el precum ploaia pe un impermeabil. La drept vorbind, nu pare că are o anumită vârstă, dar lasă impresia că a trăit o mie de vieți, o mulțime de drame și mii de bucurii.

M-am hotărât să-l cunosc pe acest omuleț straniu cu magazinul lui ciudat, ca să scriu un articol senzațional care va apărea în *Vești din colțul străzii*, ziarul la care lucrez.

Magazinul e cunoscut mai ales de copiii care au voie să intre aici singuri, pentru că în acest loc nu ai nevoie de bani ca să cumperi ceea ce este pus la vânzare. Este suficient să aduci ceva pe care să-l dai în schimbul a altceva. Acest lucru se numește troc.

Îl văd pe domnul Rădeplânge. Mă apropii, cu carnetelul în mână.

— Intră, te rog! Am să-ți arăt magazinul, îmi spune cu amabilitate domnul Rădeplânge.

Mă țin după el, având grijă să nu mă lovesc de copiii care umbă printre rafturi, căutând câte ceva. Totul este perfect depozitat, ordonat, etichetat.